

Forróság öntött el. Annál hidegebb maradt a leány. Nyugodtan, kimérten válaszolt:

— Akkorára én öreg mama leszek . . . De hogy is jut az eszébe ilyen bolondság, kisiú?!

Most már én is nyugodt és kimért voltam. Szerencsémre megpillantottam Koponya pajtást, amint az egyik oszlop mögé megbújva leste minden mozdulatomat. Szánalommal és részvétellel. Intettem neki.

Két másodpercen belül a pajtás meghajtotta magát Marianne előtt:

— Bocsánatot kérek, az Önképzőkör főtítkára vagyok. Szabad? Marianne mosolyogva biccentett.

Tudtam már, mi a teendőm . . . A táncterem oldalrészébe siettem át, hol az ivóasztalok sorakoztak. Leültem az egyik árva asztal mellé s odakiáltottam a pincérnek:

— Főúr, egy liter fröccsöt!

A pincér intett, hogy nyomban hozza a litert. Különben nem törődött velem senki . . .

A banda hangszerszámain valami új tánc zendült meg. Szilajon rakták, legalább százan. Félgondolatra megpillantottam Mariannet is, amint egyre mosolygott még, miközben a Koponya pajtás karjain libegett.

Koponya akkor már bokázott.

Komáromi János.

ÉGŐ TEMPLOM.

*Szívemben színes rózsák nyílnak,
Álompillék szállnak mezőjén.
Pedig hófelhők feketélnek,
S messzi tűnt a játszi verőfény.*

*Életemnek hűlő kéményén
Záporozva száll jel a szikra,
Pedig egy kéz már a sötétben
Keresztet rajzol álmaimra.*

*Úgy halok meg, mint égő templom,
Mely boldog zsoltártól volt hangos:
Tornya ledől, fala beomlik,
S zuhanva is delet harangoz.*

TÉL FELÉ.

*Fázik fenn az égboll,
Felhősál takarja.
Didergő veréb száll
Lombja vesztett galyra.
Szomorú az erdő
Úgy kívül, mint bévül,
Gyönyörű zöld színe
Egészen elévül.*

*Nem melegt most már
Csak a boldog emlék,
Tél küszöbén a lét
Majdnem inkább nemlét.
Talán az a kis domb,
Mely itt buj a ködben,
Nem is alattam van,
Hanem már fölöttem.*

Falu Tamás.